

Ὁ Οὐκ
Ὁς

Ἰερὼ
Νυμο
ς

Ὁ Ἐναγίνη

Δένκις
Σεβ/του Μάτσοβιτου Πειραιώς & Καθολικός & ΓΕΡΟΝΤΙΟΥ Β

Χεῖρ
Κωνσταντίνου Ζακντοῦλου ΒΙΣ

ΙΕΡΩΝΥΜΟΣ Ο ΓΕΡΩΝ ΤΗΣ ΑΙΓΙΝΗΣ

Α'

ΣΥΝΤΟΜΟΣ ΒΙΟΣ

ΤΟΥ ΓΕΡΟΝΤΟΣ ΙΕΡΩΝΥΜΟΥ ΤΗΣ ΑΙΓΙΝΗΣ

Ο Γέρων ΙΕΡΩΝΥΜΟΣ, κατά κόσμον ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΑΠΟΣΤΟΛΙΔΗΣ, γεννήθηκε το έτος 1883 εις το Μικρασιατικό Χωρίον «ΓΚΕΛΒΕΡΗ» της Καππαδοκίας. Οι γονείς του ΑΝΕΣΤΗΣ και ΕΛΙΣΑΒΕΤ, απέκτησαν 6 (εξ) τέκνα, μεταξύ των οποίων και τον εκ κοιλίας μητρός κεκλημένον ΒΑΣΙΛΕΙΟΝ τον μετέπειτα γνωστόν μας Πατέρα-Γέροντα ΙΕΡΩΝΥΜΟ.

Μεγάλωσε και άνετράφη σε περιβάλλον προσευχής, ασκήσεως και αγιότητας. Τα προσευχητικά δάκρυα της μητέρας του, ήσαν τα πρώτα πού επέδρασαν στην ευαίσθητη ψυχή του Βασιλείου. Επίσης και τα άγια παραδείγματα των Ασκητών-Τρωγλοδυτών Αγίων της περιοχής του, οι οποίοι εκρύπτοντο και ζούσαν εν αφάνεια στα διάσπαρτα αυτά «κέντρα» προσευχής των βράχων της Καππαδοκίας.

Εχειροτονήθη Διάκονος υπό του Μητροπολίτου Σωφρονίου εις την Αμισόν. Επισκεφθείς τους Αγίους Τόπους, ως Διάκονος, παρέμεινε επί εννέα μήνας εις την Ί. Μονήν του Τιμίου Προδρόμου παρά τον Ιορδάνη ποταμό.

Επιστρέφων, διωρίσθη Διάκονος εις τον Ί. Ναόν Αγίου Γεωργίου εις Κωνσταντινούπολη, οπού και αφήκε την «σφραγίδα» του, διότι εθαυμάζετο δια τάς αρετάς και την αγιότητα του, τον ζήλο και την καλλικέλαδο φωνή του.

Ή Μικρασιατική καταστροφή, έφερε εις την Ελλάδα το «πτηνόν της ερήμου», τον « Ερωδιόν», Ασκητή Διάκονο Βασιλείον.

Ή Νήσος ΑΙΓΙΝΑ, αμέσως μετά την στέρησιν του Αγίου της, Αγίου Νεκταρίου, το έτος 1922, υπεδέχθη τον Διάκονο Βασιλείον, πού ήλθε «από την μεγάλη στεριά, όπως θα έλεγε ο Κόντογλου, από τα Αγια χώματα της Ανατολής: από την Καππαδοκία, πού την τίμησαν και την δόξασαν τόσοι Μάρτυρες και Όσιοι της Ορθοδόξου Εκκλησίας» (Π. Πάσχος).

Την εποχή εκείνη Ιεροκήρυξ εις την Αίγινα, ήτο ο μετέπειτα Μητροπολίτης

Καρυστίας Παντελεήμων, ό όποιος ξετίμησε και ήγάπησε τον Καππαδόκη Διάκονο Βασίλειον. Οτε δε έγινε Μητροπολίτης Καρυστίας, εις μίαν επίσκεψίν του εις την Αίγινα, μετά πολλές πιέσεις προς τον Βασίλειον, τον έπεισε και τον χειροτόνησε εις Ιερέα, δίδων εις αυτόν και το Οφίκιον του Αρχιμανδρίτου. Μετά εν έτος έλαβε και το Μέγα και Αγγελικόν Σχήμα από τον Αγιον Γέροντα ΙΕΡΩΝΥΜΟ Σιμωνοπετρίτη, λαβών το όνομα ΙΕΡΩΝΥΜΟΣ.

Στην αρχή της Ιερατεία του, *κάποια*, μέρα, την ώρα πού έκαμε προσκομιδή είδε ένα φοβερό δράμα (τον Κύριόν μας ως βρέφος επάνω στην Αγία Τράπεζα) το όποιον τόσο πολύ τον συνεκλόνησε ώστε έγινε ή αφορμή, να παύση να ιεουργεί, διότι ήτο τόσο το δέος του, πού θεωρούσε ανήμπορα τα χέρια του να λογχίζουν το Σώμα του Κυρίου μας.

Κατόπιν και μέχρι της κοιμήσεως του, απεσύρθη εις ιδιόκτητο Ησυχαστήριον «ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ». Εις το Ησυχαστήριον αυτό, συνέχισε τους Ασκητικούς αλλά και Ποιμαντικούς αγώνας του. Άλλοτε απεσύρετο εις ιδιαίτερο κρυπτόν τόπον (εντός του Ησυχαστηρίου), πού ενθύμιζε τους λαξευτούς διαδρόμους-κρύπτες και τα κελλιά, υπό τους βράχους, της Πατρίδος του, άλλοτε εγίνετο «ή κολυμβήθρα του Σιλωάμ», οπού πλήθος επισκεπτών εύρισκαν κοντά του, παρηγοριά, λύτρωση, αναγέννηση. Οι συμβουλές του και ή προσευχή του, ήσαν το «μάλαγμα» για τις από πάσης αιτίας πληγωμένες καρδιές. Και μόνον πού τον ατένιζε κανείς, ένοιωθε να τον διαπερνά σε όλο το είναι του, ή Χάρις και ή Ευλογία του Αγίου, πολύπαθους Γέροντος, της Αγιότητας του και έφευγε, «άλλος άνθρωπος!».

Ειχεν όλα τα Χαρίσματα του Αγίου Πνεύματος, το δε προορατικό του Χάρισμα, ήτο εις αφάνταστο βαθμό εντυπωσιακό και ακριβέστατο, ώστε ό επισκέπτης, καθώς τον ήκουε, ησθάνετο δέος και φόβον!

Έκοιμήθη μετά δύο, περίπου, μηνών επώδυνου ασθενείας του, εις τάς Αθήνας, την 2αν (π.έ.) Οκτωβρίου 1966.

Είθε οι πρεσβείες του Αγίου Γέροντος ΙΕΡΩΝΥΜΟΥ να μας σκέπουν, προστατεύουν, ενισχύουν και βοηθούν για την σωτηρία μας, διαφυλάττουν δε την Ορθοδοξία μας και το Έθνος μας, από πάσης επιβουλής και κακίας.

ΘΑΥΜΑΤΑ ΤΟΥ ΓΕΡΟΝΤΟΣ

Πολλοί, όσοι τον είχαν γνωρίσει προσωπικά ή μετά την ανάγνωσιν των βιβλίων, περί του Γέροντος και πού συνεκλονίσθησαν και τον ηγάπησαν, οσάκις κατακλύζονται από οδύνη καί πόνο καί τον επικαλούνται, έχουν ευεργετηθεί καί εν γένει έχουν γίνει δέκται της αγιαστικής του στοργής καί παρηρησίας.

Διηγούνται πολλά θαύματα, ίασεις ασθενών επιτυχίες στα παιδιά τους, είτε σε σπουδές είτε σε αποκαταστάσεις καί πού οπωσδήποτε τα αποδίδουν στην μεσιτεία, αγάπη καί στοργή του Γέροντος.

Παρατίθενται, ενδεικτικώς μόνον, ώρισμένα εκ των πολλών θαυμάτων καί θαυμάσιων πού είχεν επιτελέσει εν ζωή ό Γέροντας καθώς καί δύο εμφανίσεις του Γέροντος μετά την κοίμησίν του, χωρίς δι' ευνόητους λόγους να αναφερθούν τα ονόματα αυτών πού τα διηγήθηκαν, τα οποία όμως υπάρχουν εις το αρχείο «περί του Γέροντος», πού κρατείται.

«..... Έμουν, λέγει, δέκα επτά ετών, μαθήτρια της κοπτικής και ραπτικής Σχολής του Παπαϊωάννου, οτε με κατέλαβε ξαφνικά και εισήλθεν εντός μου ό διάβολος, τέλη του Έτους 1922. Με έφεραν στην την Αίγινα καί με έκλεισαν σε ένα δωμάτιο και με έδεσαν, δια να μη κτυπώ και κάμνω και άλλα πολλά.

Τούτο, όταν το επληροφορήθη ό Γέροντας, με επεσκέφθη και ανέλαβε το βαρύ έργον, να εκβολή το δαιμόνιον, το όποιον με βασάνιζε. Μου είπε ότι πρέπει να νηστεύω και να προσεύχομαι περισσότερο. Αρχισα την νηστεία, αλλά έκαμε και ό Γέροντας συγχρόνως πιο αυστηρή νηστεία.

Επί τεσσαράκοντα ημέρας τελείτο καθημερινώς θεία Λειτουργία και μου διάβαζε και τους εξορκισμούς. Ή κατάσταση αυτή κράτησε επί εννέα ολόκληρα έτη, εκ των οποίων τα τέσσαρα ήσαν πολύ μαρτυρικά, Ιδίως δια τον Γέροντα. Κατά την διάρκεια των πρώτων αυτών χρόνων, έφθασε περίοδος πού ήμουν έτοιμη να αποθάνω, όπως οι άλλοι αλλά και ο ίδιος ο Γέροντας μου είπαν αργότερα. Επί τρεις ημέρας ήμουν τελείως αναίσθητη. Όταν λίγο καλυτέρευσα, την τρίτην ημέραν το εσπέρας ο Γέροντας έκαμε εσπερινό και με εχειροθέτησε Μοναχή, και μάλιστα μεγαλόσχημη, ώστε αν φύγω δια την άλλην ζωήν, να είμαι μοναχή, επειδή πολύ το επιθυμούσα. Τότε όμως ξαφνικά συνήλθα, ένοιωσα πώς δεν είχα τίποτα. Την επομένη μου είπε και κοινώνησα.

Πράγματι, ένοιωσα άλλος άνθρωπος, δεν το πίστευα! Ο Θεός και ο Γέροντας έκαμαν το θαύμα τους. Έκτοτε, με την βοήθειαν του Θεού δεν ξαναέπαθα τίποτα.

Γράφει ή μακαριστή Ξένη μοναχή:

«Φεύγοντας (ο Γέροντας μετά από επίσκεψη στο Ησυχαστήριό μου, σε εξοχικό Προάστιο.) και βγαίνοντας τελείως έξω από την πόρτα του κήπου, μου λέει με μιαν έκφραση λύπης και απογοητεύσεως:

-Πω πω! μεγάλη αμαρτία γίνεται εις τούτον τον τόπον (δάσος, βουνό). Μια φωτιά όμως, όλα γύρω απ' εδώ θα τα φτιάξει αυτά.....

Την ίδια χρονιά, μετά λίγους μήνες, μετά την επίσκεψη του Γέροντος, έπιασε χωρίς να το γνωρίζουμε πώς, μια τεράστια φωτιά πού την βοήθησε και ο αέρας ν' απλωθεί, πολύ περισσότερο. Περί τα 400 στρέμματα κάηκαν.

Ούτε θάμνοι έμειναν, ούτε δένδρα, όλα έγιναν στάκτη. Ακόμη και σήμερα, φαίνεται όλος αυτός ο τόπος πού τον «έφτιαξε» ή φωτιά. Κάθε φορά πού τον βλέπω, βλέπω και τον Γέροντα στο ίδιο σημείο, να μου δείχνει τον τόπον αυτόν και να προφητεύει.

«Μία ημέρα, εις την Αίγινα, τον συνάντησα στην παραλία. Μου λέει: «Καλογραία, έχω μια δουλειά. Πήγαινε και άρχομαι. Εσύ να πάρεις ταξί δια να πάς και εγώ έχω μια δουλειά και άρχομαι. Στάσου να σε βρω ένα ταξί». Πέρασαν ένα, δύο, τρία, μέχρι 6 περίπου ταξί άδεια. Φαίνεται δεν ήταν εκείνο πού ήθελε, γιατί έλεγε: »όχι αυτό, ούτε κι' αυτό». Μετά, δεν πειράζει Καλογραία, μου λέει, πήγαινε με τα πόδια». Αμέσως ξεκίνησα και κατευθυνόμενον για το ησυχαστήριό του. Μετά από δυο - τρία βήματα, στράφηκα πίσω να τον ιδώ, δεν τον είδα πουθενά. Και πάλι, καθώς προχωρούσα, ξανάβλεπα πίσω μου, τίποτα. Πολύ σύντομα έφθασα. Μόλις μπήκα όμως μέσα στην αυλή, δεν πρόλαβα να κλείσω την πόρτα, κτυπά, ανοίγουμε, ήταν ο Γέροντας! Δεν μπορώ να καταλάβω, φρικιών, αλλά απ' τον κανονικό δρόμο πήγα, έβλεπα πίσω μου πότε-πότε, πότε και από που και πώς είχε φθάσει ο Γέροντας εκεί; Ένοιωσα δέος και συντριβή και δεν τον ρώτησα καθόλου....

Άλλοτε, μπαίνοντας εις το κελί του, παραμονές πού θα έφευγε απ' την Αίγινα, δια την Αθήνα, νοσοκομείο κ.λ.π., τον βρήκα καθιστό εις την κλίνην του και ετοιμαζόταν ν' αναπαυθεί. Φορούσε μια φανέλα και από πάνω το ράσο του. Όταν το τράβηξε για να πέση, είδα το χέρι του κάτασπρο σαν το χιόνι, νεανικό και μια άρρητη ευωδία ένοιωσα να είναι διάχυτη εις το κελί του. Το χέρι του, τόσο λευκό ήτο, πού δεν έμοιαζε να είναι σάρκα. Έτρεμα, κατάλαβε και μου λέει, την ώρα πού πήγα να το ασπασθώ και ενώ είχε κλειστά τα μάτια:

-Δεν είναι τίποτα, καλογραία, δεν είναι τίποτα αυτά πού βλέπεις.... Υπάρχουν ανώτερα».

Σοφία Ιωάννου Αιγάλεω

Στις δύο (2) Απριλίου 1990 επισκέφθηκα την Αίγινα με την αδελφή μου Αικατερίνη και με δύο οικογενειακές μας γνωστές, την κ. Καλλιόπη Γ. Κομνηνού και την κ. Φάνη εκ της Ρόδου.

Επισκεφθήκαμε τον Ιερό Τάφο και τον Ναό του Αγίου Νεκταρίου. Στο δρόμο πού πηγαίναμε προς Αγίον Νεκτάριο, ή κ. Καλλιόπη Κομνηνού, ρώτησε τον οδηγό του «ταξί»: Σάς παρακαλώ, εδώ στην Αίγινα υπάρχει και ένα Ιερό Ησυχαστήριό ενός Αγίου Γέροντα του π. Ιερωνύμου. Τον βλέπω επί δέκα (10) χρόνια στον ύπνο μου και συζητούμε για την ασθένεια μου και έχω το βιβλίο πού γράφει για κείνων, «ο Γέρον Ιερώνυμος της Αιγίνης». Είναι σαν να τον έχω γνωρίσει από χρόνια και ζήσει μαζί του. Και βέβαια, μου απαντά ο οδηγός, είναι πολύ εύκολο, θα σας πάω μετά τον Άγιο.

Πράγματι, κατόπιν, κατευθυνθήκαμε και πήγαμε στο Ησυχαστήριο του π. Ιερωνύμου.

Κτυπήσαμε την πόρτα και φάνηκε ή μοναχή Εύπραξία.

Αφού μας πέρασε μέσα, μας οδήγησε και γνωρίσαμε την Γερόντισσα πού είχε υπηρετήσει τον Γέροντα Ιερώνυμο, υπέργηρον ηλικίας 100 ετών.

Επήραμε την ευχή της. Κατόπιν μας οδήγησε ή Μοναχή στο Εκκλησάκι της Ευαγγελιστριάς και προσκυνήσαμε και τα Άγια Λείψανα του π. Ιερωνύμου, επίσης τον Τάφο του, τον χώρο πού απεσύρετο και προσευχόταν και ό όποιος ήτο ίσα όσο χωρούσε γονατιστό ένα άνθρωπο και τέλος και το κελλάκι του πού αναπαυότανε και εδέχετο τον κόσμο.

Ήταν μεσημέρι. Ή Μοναχή Εύπραξία, ή υποτακτική της Γερόντισσας Ευπραξία, μας έκανε το τραπέζι. Αυτές τις στιγμές, όλες οι φίλες αισθανόμασταν ένα δέος. Ή αίσθησης της ζωντανής παρουσίας και στοργής του π. Ιερωνύμου ήτο πολύ αισθητή, τόσο ώστε προσωπικά ή κάθε μια μας, είχαμε την αίσθηση πώς είχαμε δίπλα μας τον Άγιο Γέροντα, πράγμα πού είναι «σημείο» των Αγίων μας κεκοιμημένων και εν γένει όλων των Αγίων μας.

Αφού ήλθε ή ώρα να χαιρετήσουμε το Ησυχαστήριο, βάλαμε μετάνοια στην Οσία Γερόντισσα και στη Μοναχή Εύπραξία, επήραμε ευχή και πήραμε το καράβι και γυρίσαμε στα σπίτια μας στο Αιγάλεω.

Την επομένη ημέρα ή κ. Καλλιόπη Κομνηνού μου προμήθευσε το βιβλίο πού είχε, δηλ. «Ο Γέρων Ιερώνυμος της Αιγίνης, Βίος, πνευματικά υποθήκες και παραινήσεις αυτού» υπό Σωτ. Νούση.

Άρχισα να το διαβάζω σιγά-σιγά από την αρχή το βιβλίο, κάθε μέρα και μερικές σελίδες, μέχρι πού έφθασα στο σημείο στη σελίδα 222 (έκδοση Γ') οπού λέει την προσευχή σε κάποιους πού έφευγαν: «Πάτερ Άγιε Ιατρέ των ψυχών και των σωμάτων ημών, ό πέμψας τον Μονογενή Σου Υιόν, τον Κύριον ημών Ιησούν Χριστόν, πάσαν νόσον ιώμενος και εκ θανάτου λυτρούμενον, ίασαι τον δούλον Σου (δείνα) εκ της περιεχούσης αυτόν σωματικής τε και ψυχικής ασθενείας. Σον γαρ εστί το ελεεί και σώζει ημάς, Χριστέ ό Θεός ημών και Σοί την δόξαν αναπέμπομεν, συν τω Ανάρχω Σου Πατρί και τω Παναγίω και Αγαθώ και Ζωοποιώ Σου Πνεύματι, νυν και αεί και εις τους αιώνας των αιώνων. Αμήν».

Την ένοιωσα πολύ αυτήν την προσευχή και έκανα τον Σταυρό μου και προσευχήθηκα και εγώ με αυτά τα λόγια και προχώρησα την ανάγνωση. Καθώς διάβαζα, με κατέλαβε ένας γλυκός ανάλαφρος ύπνος και εκεί στον ύπνο μου, αισθάνθηκα έναν βήχα, τρεις φορές έβηξα και βλέπω να φτύνω ένα κρυσταλλόμενο κατακόκκινο σα ζελέ πτύελο, και με το βήχα ξύπνησα. Αμέσως αισθάνθηκα ότι είχαν απελευθερωθεί οι πνεύμονες μου, οπού είχα Επί πολλά έτη βροχικά.

Όταν επισκέφθηκα τον θεράποντα ιατρό μου με διαβεβαίωσε ότι δεν υπάρχουν ούτε Ίχνος ακροαστικά. Τώρα, με την ευλογία του Αγίου Ιερωνύμου και την Ιαματική του αγία δύναμη, δεν ξανά αρρώστησα. Είναι σαν να μη είχα ποτέ βροχικά και τα φάρμακα τα πέταξα.

Ή θεραπευθείσα και πάντοτε ευγνώμων Δοξάζω τον Κύριο και τον πρέσβυ Του "Άγιο Ιερώνυμο

Με άπειρη ευλάβεια ή ιαθείσα προσκυνήτρια, Σοφία Παύλου Ιωάννου

Όταν για πρώτη φορά θα κυκλοφορούσε το βιβλίο «Ο Γέρων Ιερώνυμος της Αιγίνης», από τον Εκδοτικό Οίκο «Επτάλοφος», είχαν αποσταλεί διαφημιστικά - ενημερωτικά δελτάρια σε πολλούς ανθρώπους των Γραμμάτων, οι όποιοι εν συνεχεία ταχυδρομούσαν την επιταγή με το αντίτιμο του βιβλίου και το όποιο ελάμβαναν κατόπιν ταχυδρομικώς.

Μετά λίγο χρονικό διάστημα, τηλεφωνεί ένας Ιατρός από τον Πειραιά, ό όποιος έκπληκτος ρωτούσε τους εκπροσώπους του Εκδοτικού οίκου, πώς και για ποιόν λόγο του απέστειλαν το βιβλίο του Γέροντος. Βιαστική ή υπάλληλος - αρμοδία, του απήντησε, ότι «για να σας το στείλουμε σημαίνει ότι λάβαμε την επιταγήν σας με την διεύθυνση σας κ.λπ.» και ετοιμάσθηκε να κλείσει το τηλέφωνο. Εκείνος μετ' επιμονής, τους λέγει: «Παρακαλώ, επιμένω να βρείτε το απόκομμα της επιταγής μου, για να βεβαιωθείτε ότι δεν σας ζήτησα εγώ

αυτό το βιβλίο, υπάρχει λόγος πού επιμένω».

Στην επιμονή του ανέσυραν το απόκομμα της επιταγής, και οποία ή έκπληξης, όταν βλέπουν ότι ο ιατρός είχε ζητήσει τον « Ιατρικό Τύπο» και όχι το βιβλίο περί του Γέροντος. Ζητώντας του συγγνώμη, τον παρεκάλεσαν να ταχυδρόμησει το βιβλίο του Γέροντος και να του αποστείλουν εν συνεχεία τον « Ιατρικό Τύπο». και εκείνος τους άπαντα:

«Μα τι είναι αυτά πού μου λέτε; Αν γνωρίζατε σε τι κρίσιμες στιγμές μου ήλθε ο «Γέροντας» (το βιβλίο του) και πόσο με βοήθησε, δεν θα το λέγατε αυτό. Το κρατώ και θα σας στείλω άλλα χρήματα για τον Ιατρικό Τύπο. Απλώς ήθελα να γνωρίζω πώς έγινε και τώρα, με συγκινεί ιδιαιτέρως πού διαπίστωσα ότι ο π. Ιερώνυμος ήλθε μόνος του και με βρήκε».

Σε μία κυρία από το Τορόντο, ή οποία είχε πάει για προσκύνημα στα Ιεροσόλυμα και ευρέθη για λίγο στην Ελλάδα, της εδωρήθη ένα βιβλίο της β' εκδόσεως του βιβλίου του π. Ιερωνύμου, χρώματος βυσσινί (εκείνη ή έκδοσης είχε κυκλοφορήσει τα βιβλία του Γέροντος, σε διαφορετικά χρώματα: βυσσινί, μπλε, πράσινο και καφέ).

Η κυρία από το Τορόντο, μετά ένα μήνα έστειλε στην δωρήτρια του βιβλίου μία επιστολή στην οποία έλεγε εν ολίγοις, ότι μόλις μπήκε στο αεροπλάνο, από την Αθήνα για το Τορόντο, διαπίστωσε ότι είχε ξεχάσει σε μία εξαδέλφη της, το βιβλίο του Γέροντος καί όπως έγραφε, από την λύπη της, δεν κατάλαβε πότε πέρασαν τόσες ώρες ταξιδεύοντας.

Μόλις έφθασε στο σπίτι της και πήγε στο προσωπικό της δωμάτιο για να βγάλει τα ρούχα του ταξιδιού και να φορέσει κάτι «πρόχειρο», οποία ή έκπληξης της, όταν πάνω στο κομοδίνο της, βλέπει ένα βιβλίο του π. Ιερωνύμου, ολόιδιο (στο χρώμα) σαν αυτό πού είχε λησμονήσει στην Ελλάδα. Φωνάζει κατασυγκλονισμένη τον άνδρα της: Ηλία, σε παρακαλώ πώς βρέθηκε το βιβλίο αυτό του Γέροντος εδώ;

Εκείνος ενοχλημένος, της λέγει: Τόσους μήνες έλειπες, δεν ήσουν εδώ και δεν με ρωτάς τι κάνω κ.λ.π. αλλά τόσο πολύ ενδιαφέρθηκες για το βιβλίο; Του άπαντα εκείνη:

Αυτό έχει μεγάλη σημασία, για μένα. Πώς βρέθηκε το βιβλίο εδώ;

Και εκείνος της απήντησε: «Χθες εκκλησιάσθηκα στην Εκκλησία μας και στην «βιτρίνα» μεταξύ και άλλων βιβλίων προς πώλησιν, είδα και το βιβλίο του Γέροντος Ιερωνύμου, σκέφθηκα να το πάρω για να σε βληθήση με το καλό να έλθεις και να σε υποδεχθεί με το γλυκό του χαμόγελο!

Παρόμοια χαριτωμένα καί συγκινητικά «φερσίματα» έχει κάμει πάμπολλα ο π. Ιερώνυμος, απ' ότι έχουν διηγηθεί κατά καιρούς διάφοροι αδελφοί μας. Ο Γέροντας, γλυκύτατος και χαρούμενος υπήρχε ζών ανάμεσα μας, το ίδιο και από την άλλη ζωή μας περιβάλλει όλους με στοργή άμετρο (πάντα πόθον νικώσαν) καί προθυμία να βληθήση.

Είθε αί πρεσβείαι και αί Ευχαί του να μας συνοδεύουν πάντοτε, τον καθένα προσωπικά, την Εκκλησία μας και την Πατρίδα μας.

ΕΜΦΑΝΙΖΕΙΣ ΤΟΥ ΓΕΡΟΝΤΟΣ

« Τα πρώτα χρόνια, μετά την κοίμησιν του Γέροντος Ιερωνύμου, ακόμη δεν είχε κτισθεί ο μανδρότοιχος γύρω από το Ησυχαστήριο του, πήγαινα, οσάκις μπορούσα, στον Τάφο του Γέροντα και προσευχόμουν καί έκλαιγα και παρακαλούσα, και κατόπιν έφευγα αλλαγμένη, με κάποια γαλήνη διάχυτη μέσα μου και σιγουριά καί την πεποίθηση ότι ο Γέροντας και από την άλλη, την όντως ΖΩΗ με την ίδια στοργή μας αφουγκράζεται καί παρακολουθεί

Τον δεύτερο χρόνο από την κοίμηση του Γέροντος, την δεύτερη ήμερα του Πάσχα, Αφού πέρασα πρώτα από τον Μεγάλο μας Άγιο τον Άγιο Νεκτάριο, πήγα και στο Ησυχαστήριο του Γέροντος.

Η υπέργηρος Γερόντισσα, έλειπε, κανένας άλλος δεν ήτο εκεί, οπότε με μεγάλη μου χαρά και συγκίνηση, προσκύνησα και παρέμεινα στον Τάφο του Γέροντος, επί τρεις (3) περίπου ώρες. Περιποιήθηκα τον Τάφο, τοποθέτησα λουλούδια, καινούργια φωτογραφία του Γέροντος, έψαλλα τον Αναστάσιμο Κανόνα πού άρεσε πολύ στον Γέροντα, παρεκάλεσα, έκλαψα, θυμιάτισα τον Τάφο, τον όλο χώρο, την Εκκλησία και Αφού σχεδόν είχε αρχίσει πολύ ελαφρά να φαίνεται ότι έδυε ο ήλιος, ετοιμάσθηκα να φύγω. Πριν φύγω, πήρα πάλι το λιβανιστήρι και θυμιάζα. Την ώρα πού θυμιάζα προς το παράθυρο της Εκκλησίας, σκεπτόμενη με συγκίνηση τι ουράνιες στιγμές να είχε ζήσει ο Γέροντας μέσα σε κείνη την Εκκλησία, τα ξεχάσα κυριολεκτικά όταν μέσα από το παράθυρο της Εκκλησίας, (ήταν ανοικτό, είχε μόνον μία σίτο, για να μη μπαίνουν τα κουνούπια) είδα ολοκάθαρο, ολοζώντανο το Άγιο Πρόσωπο του Γέροντα

(μέχρι τον θώρακα) να με κοιτάζει και να μου χαμογελά με μια γλυκύτητα, στοργή και λάμψη, πού έκανε να διακρίνονται καθαρά - ολοζώντανα, τα χαρακτηριστικά του προσώπου του.

Εκείνη την ώρα βρέθηκα σε αμηχανία και τρομερό δίλημμα: Δεν πίστευα τι έβλεπα, δεν γνώριζα Αν έπρεπε να του μιλήσω ή όχι. Προτίμησα το δεύτερο. Έριξα άλλου τα μάτια μου, για να ξανακοιτάξω μετά και να βεβαιωθώ αν ήταν της φαντασίας μου ή πραγματικότητας. Ξανακοίταξα: ήταν ακόμη εκεί ή Μορφή του και μου χαμογελούσε. Ξανά ανοιγόκλεισα τα μάτια μου, κοίταξα άλλου, ξανά κοίταξα στο παράθυρο και βλέπω πάλι την ίδια εικόνα. Ακίνητη, γλυκεία ή μορφή του και μου χαμογελούσε. Τότε, φυσικά αμίλητη, έκαμα μία μισή μετάνοια, πήρα την τσάντα μου και έφυγα.

Μόλις απομακρύνθηκα από το Ησυχαστήριο και πήγαινα προς την παραλία αλλά και μέσα στο Καράβι, Ένοιωθα μέσα μου μίαν ουράνια γλυκύτητα, τόση, πού δεν την άντεχα και από τα μάτια μου έτρεχαν ασταμάτητα δάκρυα. Αύτη ή κατάσταση, κράτησε περίπου ένα μήνα συνεχώς. Όπου έριχνα τα. μάτια μου, μου φαινόταν πώς έβλεπα το ίδιο το Πρόσωπο του Γέροντος να με κοιτάζει και να χαμογελά και με πάρα πολύ κόπο, όταν ήμουν ανάμεσα στους ανθρώπους, συγκρατούσα τα δάκρυα. "Έκτοτε, πήγαινα με λαχτάρα, πολλές Λεύτερες μετά το κάθε Πάσχα, άλλα ποτέ δεν τον ξαναείδα. Κάποια φορά, μετά ένα χρόνο, το εκμυστηρεύθηκα αυτό μόνον στην Γερόντισσα, με δισταγμό, γιατί φοβήθηκα μη τυχόν μου έλεγε ότι ήταν του πειρασμού, και έχανα την χαρά πού είχα, άλλα ή απλοϊκή και σοφή Γερόντισσα με καθησύχασε και με διαβεβαίωσε ότι ήτο μια παραχώρησης του Θεού και μια εξ αγάπης του Γέροντος εμφάνιση και δια τον λόγον ότι ήτο δευτέρα ήμερα του Πάσχα, Αναστάσιμη, επέτρεψε ο Θεός να γίνη. Εκ παραλλήλου, μου διηγήθηκε και εκείνη τα παρακάτω:

«Ήλθε χθες εδώ ένας, πού κάποτε έμενε στην Αίγινα και πού είχε και τους δικούς του εδώ. Καθώς πήγαινε κατά το σούρουπο προς το σπίτι του, για να κόψη δρόμο, πέρασε μέσα από κάτι χωράφια και χωρίς να το αντιληφθεί και να προλάβει, έπεσε μέσα σε έναν ασβεστόλακκο, αλλά ξερό, χωρίς άσβεστη. Την ώρα πού προσπαθούσε να δη πώς και από πού να πιαστεί για ν' ανέβει, ακούει κάτι βήματα και βλέπει να περνά από κει δίπλα ο πατήρ Ιερώνυμος.

Γέροντα, του φωνάζει, τι κάνετε; καθώς προχωρούσα, έπεσα στον λάκκο εδώ και προσπαθώ να βγω. «Του λέγει και ο Γέροντας: Μη φοβάσαι, εγώ θα σε βοηθήσω και θα βγεις. Άπλωσε το χέρι του ο Γέροντας, τον βοήθησε και κείνος βγήκε. Του ασπάσθηκε το χέρι και τον ευχαρίστησε. Προχώρησαν λίγο μαζί και μετά χώρισαν, γιατί ήσαν διαφορετικοί οί δρόμοι τους.

Όταν έφθασε στους δικούς του, διηγήθηκε το γεγονός και εκείνοι τον κοίταγαν καλά - καλά. Είσαι σίγουρος του είπαν ότι ήταν ο πατήρ Ιερώνυμος; και στην έντονη διαβεβαίωση του, τότε του είπαν: « Εδώ και ένα χρόνο ο Γέροντας δεν είναι κοντά μας. Έκοιμήθη.

ΠΑΡΑΙΝΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΑΠΟΦΘΕΓΜΑΤΙΚΟΙ ΛΟΓΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟΝΤΟΣ

Περί Προσευχής

Αγαπήστε και την προσευχή. Ένας έκαμε προσευχή όλην την νύχτα. Τα λόγια της προσευχής του έρχονταν το ένα μετά το άλλο χωρίς δυσκολία.

Είτε έχεις ζήλο είτε όχι, την προσευχήν δεν θα κόβεις Ούτε θα αμελής. Δια πολλούς λόγους την προσευχήν δεν θα κόβεις Ούτε θα αμελής. Προσπάθησε επίσης, ένα κόμπο δάκρυ κάθε βράδυ να έχεις.

Ήμερα να μη πέραση χωρίς προσευχήν, αλλά και προσευχή να μη γίνη χωρίς δάκρυ.

Ή προσευχή πώς πηγαίνει; Εγώ, πολλές ήμερες κρεβάτι δεν βλέπω. Και όταν αρχίζω, γλυκαίνομαι και δεν θέλω να τελειώσω.

Όταν κάμνετε προσευχήν, να λέτε: Πιστεύω.... εις ένα Θεόν... Πατέρα... Παντοκράτορα... Ποιητήν Ουρανού και γης.... δηλ. να μη τα λέγετε, γρήγορα και σας παίρνει ο πονηρός τον λογισμόν, άλλα αργά, για να τα νοιώθετε τα λόγια.

Επιμένετε καί αυξάνετε την προσευχήν. Θα κάμετε την προσευχήν την οποίαν ορίζει ή Εκκλησία μας, δηλ. Εξάψαλμο, Απόδειπνο, Παράκλησιν κλπ. Θα τα διαβάζετε αυτά από τα βιβλία, άλλα ενίοτε αφήνετε τα καί δι' ολίγον. Δηλαδή χωρίς το βιβλίον, εκτός τα λόγια, αυτά της προσευχής, μιλήσατε καί μόνοι σας στο τον Χριστό μας. Άπλα καί από την καρδιά σας, πείτε Του σαν να τον βλέπατε μπροστά σας: «Πατέρα μου, έσφαλλα, δεν πέρασα την ήμερα μου πνευματικά, άλλα με κοσμικά πράγματα. Κατέκρινα, μίλησα πολύ, γέλασα, Έφαγα πολύ, προσευχή δεν έκαμα, είχα τόσες αδυναμίες και πτώσεις. Συγχώρεσέ με Κύριε κλπ.» Έτσι να λέγετε και θα σας λυπηθεί τότε ό Χριστός μας και θα σας στείλει δάκρυα. Και πρέπει να έλθουν δάκρυα, διότι αυτά τα δάκρυα της προσευχής θα σας δώσουν δύναμιν και χαράν. Αυτά θα σας πάρουν τις θλίψεις.

Όπως αν δεν εργασθείς μισθό δεν παίρνεις, Έτσι και χωρίς κόπο, προσπάθειες, επιμέλεια, προσευχήν κλπ. χαρίσματα Ούτε Έρχονται, Ούτε πνευματικές αγίες γεύσεις.

Αν στο μαγκάλι δεν προσθέσουμε κάρβουνα, ή φωτιά θα σβήσει. Προσοχή να μη σβήσει ή φωτιά. Και δεν θα σβήσει αν δεν κόψης την προσευχή.

Μετά τα λόγια της Ακολουθίας, Απόδειπνο κλπ. να παρακαλός τον Θεόν και με απλά λόγια, με λόγια δικά σου για τα προβλήματα σου για τον πόνο σου, ως να είναι μπροστά σου και τον βλέπεις. Αυτά τα πονεμένα και κατανυκτικά λόγια, είναι σαν τα προσανάμματα δια να πιάσει ή φωτιά, δηλ. ό πόθος δια τον Θεόν. Και τότε έρχονται και τα δάκρυα.

Αγάπησε την κατάνυξιν, φέρνε στο νου σου τις αίτιες πού θα σου φέρνουν δάκρυα.

Μια ψυχή, δεκατέσσερις ώρες, συνεχώς, έκλαιγε από κατάνυξιν. Έλεγε: Τα μάτια μου είναι μικρά, τα δάκρυα πολλά, δεν χωρούν.

Το «Πιστεύω» να μη περνάει ήμερα πού να μη το πεις. Είτε στην ακολουθία είτε χωριστά.

Θεολόγος είσαι και πανδρεύθηκες; Ό θεολόγος πρέπει να ανακατώνει το βάθος της θαλάσσης! Πώς δεν σε αιχμαλώτισε ή Θεολογία! Όταν άρχισες να την σπουδάζεις, είχες εις τον νου σου να παντρευθής, ή μετά έμπλεξες! (όντως είχε γίνει το δεύτερο).

Εάν έχεις φόβο Κυρίου, έμαθες θεολογία. Εάν δεν έχεις φόβον Κυρίου τέχνη έμαθες δια να ζήσης.

Ταπεινώση, δάκρυα, προσευχή και καθαρή ψυχή. Δεν έρχονται δάκρυα, όταν δεν πέρασε κανείς καλά, πνευματικά την ήμερα του.

Όταν βρεθείς σε δύσκολες στιγμές, το «Πιστεύω» να λες. Αργά και να το αισθάνεσαι. Κάθε μία λέξη του να φθάνει βαθιά στην καρδιά σου, όχι τυπικά και ξηρά. Εγώ, το λέγω πολλές φορές την ήμερα, 5-6 και περισσότερες.

Αν αφήνεις παράθυρο, θα μπει το φως. Αν όλα είναι κλειστά, από που θα μπει φως και ας είναι άφθονο έξω. Έτσι και εις τα πνευματικά: Άνοιξε την καρδιά σου στο Χριστόν μας, παρακάλεσε Τον και Εκείνος θα βοηθήσει!

Μη λες «ό Χριστός» αλλά «ό Χριστός μας».

Το Ψαλτήρι καθημερινή μου τροφή το έχω. Να το αγαπάς πολύ και να το διαβάζεις. Έστω 'ένα ή δύο ψαλμούς την ήμερα. Και όταν έχεις λύπη, όταν έχεις πειρασμόν, διάβαζε με προσοχήν και αγάπην το Ψαλτήρι και θα νιώθεις μεταβολή μέσα σου.

Η καλύτερη μουσική είναι ή Βυζαντινή. Πολύ την αγαπάω.

Να θεωρείς την Έκκλησίαν ως Ιατρείων. Διατί πηγαίνει κανείς εις το Ιατρείων; Δια να θεραπευθεί. Να λέγεις, Διατί ήλθα εδώ; (εις την Έκκλησίαν) και να παρακαλείς τον Χριστό

μας, την Παναγίαν μας και τους Αγίους μας!

Κάθε ήμερα, στην Βηθλεέμ βρίσκομαι. Μπορείς σωματικά να είσαι όπου αναγκαστικά είσαι υποχρεωμένος να είσαι. 'Αλλά με τον νουν σου, όπου εσύ θέλεις. Τον νουν σου δεν εξουσιάζει κανείς.

Όποτε χρειασθείς, οπότε θέλεις ή έχεις κάποιον λύπην, να έρχεσαι εδώ και όποια ώρα νάνε, εγώ θα σε δέχομαι! Αν εγώ πού είμαι άνθρωπος αμαρτωλός σε λυπάμαι και σου λέγω έτσι, πόσον μάλλον ό Χριστός μας, πού είναι Φιλάνθρωπος, πού μας αγαπάει με αγάπην πού δεν μπορούμε να την κατανοήσομε. Όποια ώρα νάνε και για ότι έχεις, θα καταφεύγεις στον Χριστόν μας, στην προσευχήν, και Εκείνος θα σε λυπάται και θα σε ακούει καί θα σε βοηθά.

Γέροντα, συχνά δεν προλαβαίνω να κάνω προσευχή στο σπίτι και προσεύχομαι καθ' όδόν κλπ. Μήπως δεν πρέπει; «Στην ανάγκη δεν πειράζει Ό Θεός είναι παντού, είναι Πνεύμα! Όταν πεινάς, μόνο στο τραπέζι τρως; Δεν τρως καί όρθια και τρέχοντας καί δουλεύοντας; Αρκεί τον νουν σου να έχεις στα λόγια της προσευχής».

Ήμερα πού θα πέραση καί δεν ένοιωσες τον Χριστό μας στην καρδιά σου, δια της προσευχής, αναγνώσεως Ψαλτηρίου, Ευαγγελίου, κλπ., κλπ., να θεωρείς ότι απώλεσες αύτη την μέρα!

Να παρακαλείς με δάκρυα, όπως ή Μαρία Μαγδαληνή καί να λέγεις: Χριστέ μου, μη με εγκατάλειψη! Χριστέ μου μη με αφήνεις μόνο, Χριστέ μου γλυκύτατε, μη πάρεις την ψυχήν μου αν δεν γίνω όλος Σος!

Μετά το Απόδειπνο, να πεις: «Κύριε μου, με βλέπεις πώς είμαι! Κατάνυξιν δεν έχω. Δεν ημπορώ να προσευχηθώ όπως πρέπει. Αδυναμίες έχω πολλές! Δεν αγωνίζομαι ακόμη όπως Εσύ θέλεις. τι θα γίνη αυτή ή κατάσταση; Βοήθησε με Κύριε!» Να του ομιλείς σαν να είναι μπροστά σου, έτσι Όπως ομιλείς σε εμένα.

Όσο κόβεις σχέσεις από τα κοσμικά, τόσο ελευθερώνεται ο νούς σου καί καθαρίζει καί προσεύχεσαι καλύτερα.

Εγώ, θυσιάζω από τον εαυτόν μου για όποιον προσεύχομαι!

θα παρακαλέσω τον Θεόν δι' εσάς, δηλ. θα κάμω προσευχήν άλλα να ξέρετε, «ένα χέρι κρότο δεν κάνει». Εγώ παρακαλώ για σας, άλλα να παρακαλείται καί εσείς.

Απόδειξης αγάπης προς τον Σωτήρα μας, είναι τα δάκρυα κατά την ώραν της προσευχής.

Το χτίσιμο με ξηρούς λίθους δεν είναι καλό. Χρειάζεται ή λάσπη χρειάζεται καί ό ασβέστης. Έτσι καί ή προσευχή χωρίς δάκρυα δεν είναι προσευχή. Χρειάζονται δάκρυα, αλλιώς ωφέλεια δεν μένει από την προσευχήν.

Σε κάθε προσευχή πρέπει να έχετε ένα κόμπο δάκρυ. Και όταν σας έλθη κατάνυξη, μη το λέτε πουθενά γιατί είναι θεϊόν δώρον μήπως και το χάσετε!

Χαιρέτησε την Χάριν! Όταν αισθάνεσαι κατάνυξιν, είναι επειδή σε επισκέπτεται ή Χάρις του Θεού. Χαιρέτησε την καί αγκάλιασε την, δηλ. ζήσε την επίσκεψιν της Στοργής του Θεού εκείνη την ώραν και ταπεινά ευχαρίστησε τον Θεόν δια το δώρον αυτό καί παρακάλεσε Τον να μη σε εγκατάλειψη ποτέ!

Ταπεινοφροσύνη

Ό Απόστολος Παύλος έλεγε: ουκ εμί άξιος κληθήναι Απόστολος! ημείς τι να είπωμεν, ημείς τι είμεθα! εις την σκέψιν μας να ύπάρχη συνέχεια, ότι «ή ανομία μου ενώπιον μου εστί δια

παντός» καί να ζητώμεν συνεχώς το έλεος του Θεού.

Ταπεινώση να έχεις. Όταν βρέχει το νερό δεν σταματά εις τις κορφές ή στα βουνά, αλλά κάτω στην πεδιάδα. Οί ταπεινοί άνθρωποι έχουν χάριν, καρποφορία καί ευλογία.

Μη επιθυμείς να σε επαινούν ή να σε αγαπούν. Εγώ, πολύ θα ήθελα, ένα σκουλήκι να ήμουν, όλοι να με πατούν, κανείς να μη με προσεχή, κανείς να μη με αγαπά, μόνον τον Θεόν να αγαπώ, μόνον Εκείνον να βλέπω, μόνον Εκείνος να με προσεχή, μόνον Εκείνος να με αγαπά, μόνον Εκείνος να μη με εγκατάλειψη...

Εξομολόγησης

εις τον πνευματικόν να λέτε, είμαι αμαρτωλός, έπεσα, εν γενικές γραμμές... όσο να καταλάβει το είδος της πτώσεως. Δεν χρειάζεται λεπτομερώς το είδος καί ό τρόπος της αμαρτίας διότι ημπορεί -από πειρασμόν- να βλέψωμεν και εκείνον. Και εκείνος σάρκα φορεί. Λυπηθείτε, προφυλάξτε καί τον Ιερέα καί τον εαυτόν σας. Αν δεν τον προφυλάξετε καί άλλην άμαρτίαν θα έχετε.

Ό αέρας όλους μας φυσά. Δεν φυσά τον έναν και τον άλλον αφήνει. Προσέχετε, να προφυλάγετε και τον άλλον.

Να αποφεύγεις την άμαρτίαν μετά την έξομολόγησιν. Να λέγεις πέρασα από την φωτιά και γλίτωσα. Ό Κύριος τώρα με ελέησε. Να ξαναπεράσω; Μήπως οργιστεί ό Θεός; Μετά την έξομολόγησιν κλείνει ή πληγή της αμαρτίας, αλλά μένει το σημάδι. Ενίοτε να βλέπεις το σημάδι δια να λυπήσαι και να προσεχής (ότι την άνομίαν μου εγώ γινώσκω). εις την δεύτερον Παρουσίαν θα φύγουν και τα σημάδια.

'Η Εξομολόγησης ξανά δι' ότι εξομολογηθείς είναι απιστία στο το μυστήριον.

Θεία Ευχαριστία

Κάθε πότε κοινωνείτε, κάθε πότε διψάει ή ψυχή σας; Αν δεν σας έλθουν πάντως δάκρυα, να μη κοινωνάτε. Κάθε δέκα πέντε ημέρας, καλόν είναι. Αυτό όμως θα το κανονίσει ό πνευματικός σας.

Μη απέχετε των Μυστηρίων. Να κοινωνάτε συχνά Αυτά θα σας δώσουν δύναμιν.

Καλά έργα να κάμετε. Πριν κοινωνήσετε, αγωνισθείτε. Κάμετε και ότι μπορείτε δηλ. από ελεημοσύνην. Αν μόνο μίαν ήμερα της εβδομάδος δούλεψης, πληρώνεσαι για ολόκληρη την εβδομάδα;

Κάποιος με ρώτησε: «Κάθε πότε να κοινωνώ;» Του απάντησα: Γιατί δεν με ρωτάς και κάθε πότε να τρώγω;» Όποτε πεινάς τρως. Έτσι και με την θεία Κοινωνία. Όποτε ζητά ή ψυχή σου και θέλεις, να κοινωνείς (αρκεί να έχεις άδεια από τον πνευματικό σου). Το μυστήριον της θείας Ευχαριστίας, εάν εσύ προσεχής και αγωνίζεσαι, θα σε ειδοποιεί και θα το ζητάς. Πάντως τακτική θεία Κοινωνία.

Όταν κοινωνείς, πώς αισθάνεσαι; Κανονικά πρέπει πριν, να έχεις λίγο φόβον, δέος, ευλάβεια και συντριβήν. Μετά, πρέπει να αισθάνεσαι χαράν και την αίσθησιν, να μη θέλεις ολην την ήμερα να μιλήσεις εις άνθρωπον!

Μνήμη θανάτου

Φόβον Θεού να έχεις και φόβον θανάτου. Αυτά τα δύο αν έχεις από πολλά θα σε περιμαζέψουν. Να διατηρείς εις την μνήμην σου αυτούς τους φόβους.

Μελέτα το τέλος του βίου. Μελέτα την ματαιότητα και το σύντομο της εδώ ζωής. Τόσα χρόνια πού έζησες, είναι σαν ένα λεπτό.

Καθαρότης

Δια να ελθη το δάκρυ, πρέπει να είναι καθαρή ή καρδιά, ό νους, χωρίς ξένους διαλογισμούς.

Είμαι 80 ετών Γέρον, και Ούτε μικρό παιδί δεν έχω φιλήσει. Αγαπήστε την καθαρότητα. «και πάς ό έχων την ελπίδα ταύτην επ' Αυτό αγνίζει εαυτόν, καθώς Εκείνος αγνός εστί».

Πρόσεξε ν' απόκτησης την παρθενία των λογισμών σου. Μη σκέπτεσαι τίποτα πού θα σου αποσπά τον νουν από τον θεόν. Την παρθενία των λογισμών σου πρόσεξε. Το πάν ξεκινά από τους λογισμούς και την καρδιάν. Πρέπει να κάμη το πάν ό άνθρωπος, να τους κατευθύνει εκεί πού πρέπει. Να παρακαλούμε τον Θεόν και Εκείνος θα βοηθήσει. Κύριε Ιησού Χριστέ ελέησε μας. Κύριε Ιησού Χριστέ ελέησε μας να λέγωμεν και ό Θεός θα βοηθήσει. Διάκριση και «τέχνη» δι' όλα χρειάζεται.

Ή σάρκα δεν σε φταίει Εσύ φταις! θέλεις και γίνεται! δεν θέλεις, δεν γίνεται, θέλω πρώτα και έπειτα λαμβάνω όργανο την σάρκα, θέλατε και ήλθατε. Αν δεν θέλατε, δεν θα ερχόσαστε. Δεν ημπορούσε να ελθη ή σάρκα μόνη της. Το πάν ή θέλησης!

Ό νους σου, που μένει; τι μελετάει; ηδυνήθη να καθαρίσεις τον νουν από τα κοσμικά; Τα μάτια σου, τ' αυτιά σου να τα προσεχής. Άσχημα να μη βλέπουν, άσχημα να μη ακούν.

Πνευματική ζωή

Απολαύσετε την πνευματική ζωή. Δεν υπάρχει τίποτε γλυκύτερο απ' αυτήν. Ό άγων είναι σκληρός, είναι γλυκείς Όπως οί στέφανοι. Δριμύς ό χειμών, γλυκός ό παράδεισος. Στα πνευματικά, είναι ανοιχτή ή καρδιά: αγάπη, χαρά. Την χαρά πού παίρνουμε εμείς από τα πνευματικά, δε την νοιώθει ό διάβολος, γι' αυτό μας ζηλεύει, μας φθονεί και μας στήνει παγίδες και λυπούμεθα και πέφτουμε. Πρέπει να αγωνισθούμε, γιατί χωρίς αγώνα δεν αποκτούμαι αρετή. Και να ξέρετε, αν εύκολα αποκτήσετε, εύκολα θα χάσετε. Ενώ αν με δυσκολία, με κόπο και αγώνα αποκτήσετε, δύσκολα θα χάσετε.

Να προσπαθείς και να προοδεύεις εις τα Πνευματικά. Το Πνεύμα να ύψωθή. Ό νους από όλα τα άλλα, απαρηγόρητος είναι. Τα πνευματικά δίδουν χαρά και δύναμιν. Και να γνωρίζεις, όλα, απόφασης και ζήλος είναι.

Αγάπησε πολύ τον Χριστό μας. Αγάπα και τους ανθρώπους, αλλά με προσοχή, ώστε ή αγάπη αύτη να μη θίξει, να μη λιγοστεύει την αγάπη σου προς τον Θεόν. Είναι όμορφη ή πνευματική ζωή. Όταν λίγο την γευθείς, θα σ' αρέσει πολύ και τότε δεν βρίσκεις ευχαρίστηση σε άλλα, όπως πριν.

Να έχετε χαρά. Ή χαρά και ή λύπη ας σας είναι φιλοξενούμενες, όχι όμως ή απελπισία. Της απελπισίας να της κλείνετε την πόρτα! Ό Χριστιανός δεν πρέπει ούτε δειλός να είναι, ούτε απελπισία να έχη.

Στην έργασίαν ή στο καθήκον σου, με χαρά να πηγαίνεις, με χαρά να φεύγεις!

Προσπάθησε να είσαι απαθής. Κανένα μη λύπησης, για τίποτα μη λυπηθείς.

Νουν να έχεις και νουν να μη έχεις. Γλώσσα να έχεις και γλώσσα να μη έχεις. Μάτια να έχεις και μάτια να μη έχεις. Αυτιά να έχεις και αυτιά να μη έχεις. Με καταλαβαίνεις;

Το σπίτι, έχει παράθυρα, πόρτες κλπ. Δια ν' ασφαλισθώμεν, τα κλείνωμεν. Έτσι λοιπόν, δια ν' ασφαλισθώμεν, δια να διατηρήσωμεν την υγεία της ψυχής, πρέπει να προσέχωμεν τās αισθήσεις.

Ή κάθε ήμερα να προσέχετε πώς θα πάραση. Το μέλλον σας, αναθέσατε το εις την θεία Πρόνοια! Θα βοηθήσει ό Θεός! ότι είναι θέλημα Θεού και δια την σωτηριάν μας θα γίνη. Μη σκέπτεστε δηλ και βάζετε εις τον νουν σας βάρος δια το μέλλον.

Είναι σοφός ό άνθρωπος ό όποιος πιστεύει, αγαπά τον Θεόν και υπομένει.

Μη ανησυχείτε δια το μέλλον σας. Αναθέσατε το εις την Θεϊόν Πρόνοια. Μη σκέπτεστε και βάζετε βάρος στο κεφάλι σας.

Δεσμεύετε την διάνοια σας με την αγάπην του Θεού. Τον Θεόν να θεωρείται πώς είναι εμπρός σας και να του λέτε τα παράπονά σας.

Καί οί δοκιμασίες κάνουν καλό. Μη φοβηθείς. Ό Χριστός μας σαράντα μέρες αγωνίσθηκε στην ερημον, άλλα έπειτα Άγγελοι τον υπηρετούσαν. Είναι πολύ στοργικός ο Χριστός μας. Συχνά, για ωφέλεια μας, επιτρέπει και δυνατή λύπην. Για λίγο νοιώθουμε πώς μας εγκατέλειψε, αλλά μετά επειδή λυπάται, μας αγαπά, μας πνίγει το έλεος Του, ή στοργή Του. Μη φοβηθείς ποτέ, μόνον αγαπά τον Χριστό μας.

Όταν σου προσφέρουν κάτι, να το παίρνεις γιατί αν αρνείσαι, εμποδίζεις την χάριν από τον δίδοντα' και όταν το παίρνεις, ταπεινώσιν δείχνεις. Εκείνος πού δίδει παίρνει χάριν. Μη λες όχι. Και αν σου δίδουν κάτι πού εσύ δεν έχεις, το κρατάς. Αν σου δίδουν κάτι πού το έχεις, δίδεις εις τον μη έχοντα.

Μη λέτε πολλά. Κρατήστε την γλώσσαν. Αγαπήστε την σιωπή. Αν την συνηθίσετε, μετά δεν θα θέλετε να ομιλείτε. Τόσον είναι όμορφη ή σιωπή.

Να είσθε επιμελείς σε ότι κάνετε. Εγώ αγαπούσα και έδιδα επιμέλεια από μικρός σε όλα. Από ένδεκα χρονών, ακόμα θυμούμαι το μάθημα.

Ό «πόλεμος» δεν άρχεται μόνος του, δηλ εάν δεν δώσουμε εμείς αιτία. Φταίνε τα πάθη μας πού τα αφήνουμε και δεν τα πολεμάμε. Αφού δεν αποφεύγουμε τις αίτιες, δεν μπορεί, θάρθη πόλεμος.

Πρόσεχε πολύ τον νου σου. Μη τον βαρύνεις με λύπην ή άσκοπα προβλήματα και άλλα πολλά Το νερό, όταν είναι καθαρό και ήσυχο, βλέπεις μέσα εις τον βυθόν του και την καρφίτσα. Έτσι είναι και ο νους.

Πρέπει να μαθαίνεις τις πανουργίες του πειρασμού, δια να γλιτώσεις, δια να μη δύναται να σε βλάψει. Και προσοχή: Όταν δεν μπορεί να μας ρίξει στις πράξεις, μας ρίχνει με τους λογισμούς. Προσπαθεί να ρίχνει τον άνθρωπον και μετά του φέρνει ελεγκτικούς λογισμούς, δια να τον ρίξει στην απελπισία. Να τα γνωρίζεις αυτά Ποτέ, το τονίζω, να μη δεχθείς απέλπισαν και δια τίποτε. Και εις τους λογισμούς πού από τον πειρασμόν έρχονται, να λέγεις: «Και στη κόλασιν να πάω, σε καλύτερη θέση από σένα θα είμαι! Δεν φοβάμαι, διότι εγώ δύνομαι να μετανοήσω και ο Θεός είναι όλος Αγάπη. Ποτέ, και δια τίποτα απελπισία».

Μη δέχεσαι θλίψεις. Μη σκέπτεσαι με λύπην και βαρύνεις τον νουν σου. Να λέγεις μόνον: Χριστέ μου, σε παρακαλώ, μη με εγκατάλειψης. ότι και να σου συμβεί, μη λυπηθείς πολύ, μόνον αυτό να λέγεις: Χριστέ μου, Σύ μη με εγκατάλειψης. Και νάχης ηρεμία, γαλήνη εις την ψυχήν σου.

Ούτε ή χαρά Ούτε ή λύπη να μη σε κυριέψουν.

Ο Σολομών ζήτησε από τον Θεόν σοφία και όμως έπεσε. Εσύ μη ζηλέψεις Ούτε τη σοφία, άλλα ζήλεψε και ζήτησε από τον Χριστό μας, Πίστιν και αγάπην σε εκείνον.

Πρόσεχε μη απόκτησης συνήθειαν κακήν, διότι ή συνήθεια γίνεται δευτέρα φύσις.

Το πείσμα είναι ελάττωμα, άλλα συχνά είναι και άγιο. Είναι και το καλό πείσμα. Αν δε εχη κανείς πείσμα, αί δυσκολίαι πού θα συνάντηση θα τον κάμψουν, θα του φέρουν φόβον και δειλία. Το πείσμα το καλό, την δυνατή θέλησιν προσπάθησε ν' απόκτησης. Από την ζωήν μη περιμένεις όλο χαρές. Είναι περισσότερον ακανθόσπαρτος, παρά ανθόσπαρτος ό βίος του άνθρωπου.

Να είμαστε πρόθυμοι να υποφέρουμε. Να αγαπούμε και την κακοπέραση: λίγο φαγητό, λίγο ύπνο κλπ. Εγώ πολλά πέρασα. Και πείνασα και έξω στα δέντρα κοιμήθηκα. Δόξα τω θεώ για όλα αυτά, λύπη δεν είχα.

Ο Θεός δεν δείχνει μόνον πολλήν αγάπην, άλλα μεγάλην στοργή. Με λίγη καλήν προαίρεσιν πού δεικνύομε, μας συντρέχει, μας βοηθά. Με λίγη μετάνοιαν, συντριβήν κλπ. μας συγχωρεί πολλά αμαρτήματα. Ποταμός το έλεος Του. Να λες στον Χριστό μας: Σ' αγαπώ Κύριε, Σ' αγαπώ, διότι είσαι Αγάπη.

Ποίον είναι πιο δυνατό: το νερό ή ,ή φωτιά; Το νερό Γέροντα. όχι. Χίλια κιλά κάρβουνα αναμμένα, τα σβήνει ίνας τενεκές νερό; Δυο κιλά κάρβουνα δεν τα σβήνουν δέκα τενεκέδες νερό; Ούτε το ένα λοιπόν, Ούτε το άλλο, αλλά ή ποσότης! Ναι Ή ποσότης έχει την δύναμιν. Αύξησε λοιπόν τα πνευματικά δια να νικήσωμεν.

Δεν θα σωθούν μόνον όσοι πηγαίνουν εις την Μονήν, άλλα όσοι αγωνίζονται σωστά Πάντως, υψηλότερο από τον χορόν των παρθένων δεν υπάρχει.

Όπου και να πάς, υπάρχει και το φως, υπάρχει και το σκότος. Από σένα εξαρτάται τι θα διάλεξης, τι θα ακολουθήσεις. ότι βλέπτει, μη δίδεις σημασία, ότι ωφελεί πνευματικά, ακολούθησε. Προσπάθησε, επιμέλεια χρειάζεται και ζήλος. Για ότι βλέπτει, αδιάφορος να είσαι!

Αν δεν πάρουμε απόφασιν θανάτου, το πνευματικόν μέρος δεν εκτελείται.

Διδαχές προς κληρικούς

εις Διάκονο: Πρόσεχε! Είσαι καλός τώρα, αλλά και Άγγελοι πέφτουν. Να κλείνεσαι στο δωμάτιο σου, να μελετάς, να προσεύχεσαι. Αν δεν είναι ανάγκη, να μη βγαίνεις έξω. «Κάθου εις το κελλίον σου, λέγει ό Ισαάκ Σύρος και αυτό θα σε διδάξει τα πάντα». Ή Όσια Μαρία ή Αιγύπτια, τεσσαράκοντα έτη, έζησε εις την ερημον και πρόσωπον άνθρωπου δεν είδε. Ξέρεις τι έπαθε; - τι Γέροντα; - Αγίασε!

Είσαι Ιερεύς; Να προσεχής, δεν ανήκεις εις τον εαυτόν σου. Είσαι σαν μια βελόνα στα χέρια του Θεού. Νάσαι καλός, να μη είσαι σα τη σκουριασμένη βελόνα πού δεν μπορεί να κάνη τη δουλειά της. Δια τον εαυτόν σου, δηλ. αδυναμίες, πάθη κλπ. να μην υπάρχεις. Το ράσο, ή συνθήκη σου είναι με τον Θεόν, να σε συγκλονίζει και να λες, τι θέλει τούτο, Τι μου λέγει τούτο; Ναι ν' αγαπώ τον Θεόν και να εργάζομαι εις ότι με έταξε.

εις κληρικό: Όσο μπορείς απέφευγε τα έξω. Κλείσου στο δωμάτιο σου. Σφίξε τον νουν σου ν' άνοιξη να δής πνευματικόν φως. Να λέγεις πότε να φθάσεις στο δωμάτιο σου και να κλειστείς. Μελέτησε, προσευχήσου. Αν δεν θα είσαι ενισχυμένος, πώς θα ενίσχυσης άλλους; Και ό κόσμος τρέχει, ζητά την δίψα της ψυχής να ικανοποίηση από την Έκκλησίαν, από τα όργανα της, από το ράσο. Τι θα δώσεις αν δεν έχεις και πως θα έχεις αν δεν ζήτησης από τον Θεόν; Να κοπιάζης στην προσευχή και μελέτη και θα ενισχύεσαι

Ο κληρικός πρέπει σαν τα πολυόμματα να. είναι, δηλ από παντού μάτια νά εχη, να είναι ακέραιος, δυνατός στον νουν, σοφός, άγιος.

Ένας ευλογημένος (Ιερέας) άρχιζε το βράδυ προσευχή και μέχρι το πρωί δεν χόρταινε. Στην εκκλησία, στα «Τα Σα εκ των Σων» έκλαιγε τόσο πολύ, πού δεν συνέχιζε για ώρα και όταν τον ρωτούσαμε, μας έλεγε: Πώς να συνεχίσω πού βλέπω τόσους αγγέλους γύρω από το θυσιαστήριο και μέσα στο Ποτήριο τον Κύριο μας να λάμπει.

Ο Γέροντας μου, ο Μισαήλ, πριν να ανατείλει ο ήλιος, ανέβαινε στο βουνό. Με την εμφάνισιν του ηλίου σήκωνε τα χέρια του και έτσι έμενε μέχρι πού βασίλευε. Ούτε έκάθητο, Ούτε το ένα, Ούτε το άλλο. Και το βράδυ τα ρούχα του Έσταζαν από τα πολλά δάκρυα. Είχε ζήλο και επιμέλεια.

Ποτέ μη κοινωνήσεις άνθρωπον, αν δεν ακούσης το όνομά του. Επίσης να προσεχής να παίρνεις ολίγον Μαργαρίτη, όχι μεγάλον τεμάχιο.

Τον Ιεροκήρυκα να τον ακούτε, αλλά μη ζυγώνετε πολύ. Όλοι άνθρωποι είμεθα. Πιθανόν να διαπιστώσετε αδυναμίες και να πείτε άλλα λέει και άλλα πράττει.

Η ελεεινή ασθένεια των ιερέων είναι ή φιλαργυρία. Αλλοίμονον! Όταν ο ιερέυς είναι φιλάργυρος, τότε θα πέση και σε πολλά άλλα.

Να προσεχής. Ο διάβολος παντοίους τρόπους μεταχειρίζεται για να βλάψει τον κληρικό, διότι από ένα άγιον κληρικό, χιλιάδες ημπορούν να ωφεληθούν και να σωθούν, όπως και από έναν πού δεν αγωνίζεται, χιλιάδες να ζημιωθούν και αφανισθούν.

Περί του Ισαάκ Σύρου

Να διαβάσετε από το βιβλίο « Ασκητικοί Λόγοι του Ισαάκ του Σύρου» έστω ένα φύλλο την ήμερα. Εκεί θα βλέπεστε σαν σε καθρέφτη. Είναι καθρέφτης ο Ισαάκ. Να βλέπετε δηλ. που βρίσκεσθε. Επίσης, είναι το θερμόμετρο ο Ισαάκ. Έκεί μέσα θα βλέπεις τον εαυτόν σου. εις τον Ισαάκ θα βλέπεις τους λογισμούς σου: τι μελετούν; Τα πόδια σου που βαδίζουν; Φως τα μάτια σου αν βλέπουν. Στον Ισαάκ, θα βρεις πολλούς και σωστούς τρόπους, απλανείς, δια να βοηθηθείς πνευματικά.

Του Ισαάκ του Σύρου τους Λόγους, μετά τις δέκα φορές πού θα τους διάβασης, τότε θα καταλάβεις την αξία τους!

Τον Ισαάκ τον Σύρον Γέροντα μου τον έχω, να τον έχεις και συ!

Συναναστροφές

Το Πνεύμα δεν αγαπά Ούτε πολλές συναναστροφές, Ούτε φιλίες! Όλα αυτά να τα αποφεύγεις.

Θέλεις να αγαπάς πολύ τους ανθρώπους; Αγάπησε πολύ τον Χριστό μας και θα δής πόσο θα αγαπάς και τους ανθρώπους και ας μη τους βλέπεις.

Πάντοτε, και τον κάθε άνθρωπον, ολίγον σε απόστασιν να κρατάς. Ήλθε; Καλώς ήλθε!

Λεν ήλθε; Καλώς δεν ήλθε. Δηλ. να είσαι απαθής.

Σε κανέναν μη λες το μυστικό σου ή τι κάνεις. Με δύο τρία λόγια, Όταν σε ρωτούν, να κόβεις, να τελειώνεις.

Μη δένεις τον νου σου με άνθρωπον. Μη λέγεις τους λογισμούς σου και το μυστικό σου εις

κανένα! Οί άνθρωποι μεταβολή παίρνουν.

Το μυστικό σου σε κανέναν! Διότι οι άνθρωποι μεταβάλλονται.

Μη θυμώνετε, θα. σας ειρωνευτούν, θα υποφέρετε. Εσείς μη φοβάσθε. Σάς προσφέρουν δηλ. πιπέρι, να δίδετε ζάχαρη. Εγώ πιπέρι δεν έχω να σκέπτεστε, ζάχαρη έχω, ζάχαρη δίδω.

Αυτό πού λείπει σήμερα γενικά, είναι ή γνώσις, ή λογική, ή ευσέβεια. Ο κόσμος σήμερα είναι ξετρελαμένος. Δεν γνωρίζει τι κάνει, δεν γνωρίζει τι θέλει! Σήμερα ένας φαίνεται καλός, αύριο πίπτει, χαλάει, δεν αναγνωρίζει και ο ίδιος τον εαυτό του. Δύσκολα να βρεις ανθρωπον αμετάβλητων. Άλλοι πάλι, παντού, άλλου τρέχουν για να βρουν χαρά και ηρεμία, μόνον στον Χριστόν μας δεν τρέχουν. Πάντως, βέβαια, λέγουν οί Πατέρες, μηδένα προ του τέλους μακάριζε άλλα και μηδένα προ του τέλους απέλιζε! Να παρακαλέσωμεν τον Θεόν να μας λυπηθεί και να μας ελεήσει.

Επικοινωνίες κόψε! Σε φθάνουν τα δικά σου!

Οι άλλοι, ότι γράμματα ξέρουν, αυτά και σου λένε. Τα δικά τους ζουν, τα δικά τους ξέρουν, αυτά σου λένε. Τα δικά σου δεν τα ζουν, δεν τα ξέρουν, δεν τα αγαπούν! Πώς λοιπόν Αφού δεν γνωρίζουν τη γλώσσα σου, θέλεις να σου μιλήσουν!

Μη υποδεικνύεις, διότι, διδασκαλία δίχως θέλησιν του άλλου, έχθρα είναι και γίνεται αμαρτία και σε κείνων πού ακούει και δεν κάνει και εσύ στεναχωρείσαι και ταράζεσαι.

Στον άλλο να λέγεις τόσα, όσα νομίζεις ότι θα σήκωση, όχι περισσότερα.

Να μη θυμώνετε. Να γλυκαίνετε με την ζάχαρη σας, δηλ. με τον καλόν σας λόγο τον άλλο.

Κάθε άνθρωπος έχει κάποιο χάρισμα. Βρες το χάρισμα του και επαίνεσε τον. Χρειάζεται και ό έπαινος (προς τόνωσιν) και ή καλοσύνη και ή αγάπη Τότε ό άλλος καί πολύ καλός να μη είναι, δια την τιμήν, τον έπαινο, την αγάπην πού του εκδηλώνουν ελέγχεται και γίνεται καλύτερος.

Αγάπησε την ησυχία και την σιωπή. Ν' αποφεύγεις κατά το δυνατόν τους ανθρώπους. Όλους ν' αγαπάς, άλλα και κανένα μη αγαπάς, δηλαδή με κανένα μη δένεται ό νους σου εκτός του Χριστού μας.

Διάφορα

Τον Σταυρόν μην τον φοράτε για στολίδι. Καί, ή να. εχη τον Εσταυρωμένον επάνω, δηλαδή Σώμα Χριστού μας, ή να γραφή πίσω: ΙΣΧΣ ΝΙΚΑ. Διότι και άλλοι σταυρώθηκαν.

Να λες, Θεέ μου, μη πάρεις την ψυχήν μου, εάν δεν έλθω πρώτα στα Ιεροσόλυμα. Έρχονται εδώ Γάλλοι, Γερμανοί, και άλλοι, δηλ όχι Έλληνες καί μου λένε «εγώ του Χριστού μας τον Τάφον θα πάω να προσκυνήσω» καί χαίρονται και επιθυμούν πολύ και ημείς να μη πηγαίνωμεν! Πολλοί έρχονται εδώ στην Αίγινα να δουν τίς κολώνες της Αφαιίας καί ημείς να μη πηγαίνωμεν εις τον τόπον όπου εγεννήθη ό Χριστός μας;

Γέροντα, σας παρακαλώ πολύ, ευχηθείτε να βρεθεί μια καλή κοπέλα για τον γιού μου (εφοπλιστής ό γιός) καί θέλω να αγαπά πολύ τον Χριστό μας! - Αν αγαπάει πολύ τον Χριστό μας, τον γιού σου θα πάρη; Αν αγαπάει πολύ τον Χριστό μας, όσο μου λες, δεν παντρεύεται καθόλου!

Μανίκια κοντά καί άσεμνα, όχι, διότι σκανδαλίζονται, σκοτώνονται ψυχές, καί «Ουαί δι' ου το σκάνδαλον έρχεται». Η μητέρα μου, τρία αγόρια ήμασταν, δεν άφησε ποτέ να δούμε το χέρι ή το πόδι της αδελφής μας.

Θάνατος της ψυχής καί φθορά της σαρκός είναι ή αμαρτία.

Θα κάμεις ότι ημπορείς δια τα παιδιά σου, διότι εις την άλλην ζωήν ό Χριστός μας θα σου ζήτηση ή τα παιδιά σου σεσωσμένα ή τίς πληγές στα γόνατα σου, από την πολλήν σου προσευχήν. Δεν γνωρίζουν δυστυχώς, οί γονείς την ευθύνη την οποίαν έχουν δια τα τέκνα των.

"Όταν δίδεις ελεημοσύνη, να μη εξετάζεις τι είναι το πρόσωπο πού του δίδεις, και είναι καλό ή κακό. Ή ελεημοσύνη είναι σπουδαίο πράγμα, εξαλείφει πλήθος αμαρτιών.

Να μελετάς καλά τον βίον, και να λες: « Εκείνος απέθανε, ό άλλος αρρώστησε, άλλοι έχουν μεγάλα, ανίατα βάσανα, λύπες κλπ.» και να προσεχής, να βαδίζεις με γνώσιν.

Απ' όπου αντιλαμβάνεσαι πειρασμόν, μη αμελήσεις και μη καταφρόνησης τον φόβον ή τον κίνδυνο (ως έχων εμπιστοσύνη στον εαυτόν σου), αλλά απομακρύνσου, «αποπήδησον ως ή δορκάς εκ βρόγχων!»

Εις τον Δήμαρχο της Αιγίνης, τον όποιον συνήντησε την ώραν πού επέβλεπε διάνοιξιν δρόμου: «Κύριε Δήμαρχε, σε ευχαριστούμεν δια τους δρόμους πού μας ανοίγεις, σου είμεθα ευγνώμονες, αλλά φροντίζεις να άνοιξης και δια τον εαυτόν σου «δρόμο», δια να σε οδήγηση στον Παράδεισον;».

Πολύ λυπάμαι την νεολαία. Άδικα χάνεται! Δεν έχει ανθρώπους να την στηρίξουν και βοηθήσουν πνευματικά.

Το μαστούνι του Θεού δι' ημάς τους Έλληνας, όταν φεύγωμεν από το δρόμο του και πίπτομεν σε ασέβειαν και άμαρτίαν, είναι οί ΤΟΥΡΚΟΙ!

BIBΛΙΟΓΡΑΦΙΑ Ι. ΗΣΥΧΑΣΤΗΡΙΟΝ ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ ΑΙΓΙΝΑΣ